

Sygn. akt. IV Ka 76/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 marca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy IV Wydział Karny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący SSO Adam Sygit

Protokolant sekr. sądowy Dominika Marcinkowska

przy udziale oskarżyciela -----

po rozpoznaniu w dniu 7 marca 2014 roku

sprawy **M. T.**

obwinionej o wykroczenie z art. 124§ 1 k.w.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżycielkę posiłkową U. B.

od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy

z dnia 5 grudnia 2013 roku sygn. akt XIV W 4027/13

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Bydgoszczy do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt IV Ka 76/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 5 grudnia 2013 roku, wydanym w sprawie o sygnaturze akt XIV W 4027/13, obwinioną M. T. niewinniono od popełnienia zarzucanego jej czynu a polegającego na tym, że w dniu 26 kwietnia 2013 roku w B., przy ul. (...), dokonała uszkodzenia krzewu tuja poprzez częściowe jego wycięcie, powodując straty w wysokości 250 złotych na szkodę U. B., tj. od popełnienia wykroczenia z art. 124 § 1 k.w.

Od powyższego orzeczenia apelację wniosła oskarżycielka posiłkowa U. B., zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść a polegający na uznaniu, że nie można przypisać obwinionej zawinionego działania umyślnego, gdyż obwiniona nie miała zamiaru ani zniszczenia ani uszkodzenia tuji, a także że rzeczona tuja nie była cudzą własnością czyli wyłącznie U. B. ale wspólną własnością, gdyż posadzona została na gruncie będącym wspólną własnością i stanowiła część składową gruntu. Apelująca wniosła o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o zmianę zaskarżonego orzeczenia i orzeczenie odmiennie, co do istoty sprawy.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja była zasadna w zakresie wniosku o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Podstawą rozstrzygnięcia sądu odwoławczego było zakwestionowanie zarówno prawidłowości dokonanych ustaleń faktycznych, jak i ich konsekwencji prawnych dla kwestii odpowiedzialności obwinionej a skutkujących wydaniem orzeczenia uniewinnającego.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy przyjął bowiem, że obwinionej nie można przypisać zawinonego działania umyślnego a tym samym uznał, iż M. T. nie miała zamiaru ani zniszczenia ani uszkodzenia tui, mimo iż taki skutek jej działania nastąpił (strona 5 uzasadnienia). Nie znajduje akceptacji instancji odwoławczej przyjęta koncepcja, iż dopuszczenie się przez sprawcę oczywistego uszkodzenia rzeczy poprzez świadome wycięcie części konarów (do czego obwiniona przecież jednoznacznie się przyznała k. 46) nie świadczy o działaniu umyślnym. Tym bardziej, co przecież podkreślono w części motywacyjnej orzeczenia, że wykroczenie z art. 124 § 1 k.w. może być popełnione z zamiarem ewentualnym.

Jednocześnie należy podkreślić, że ustalenia poczynione w powyższym zakresie przez sąd I instancji a mające prowadzić do takiej konkluzji odnośnie oceny strony podmiotowej czynu, nie wynikają w sposób jednoznaczny ze zgromadzonego materiału dowodowego. Przy ocenie zamiaru działania sprawcy Sąd Rejonowy w Bydgoszczy za istotną uznał kwestię zacienienia kuchni M. T. przez tuję w kształcie przed działaniem podjętym przez obwinioną. Poczynione w tym zakresie ustalenia nie zostały jednak poparte stosownym dowodem czy prawidłową oceną dowodów już zgromadzonych. Pomieszczenie zajmowane przez obwinioną znajduje się na piętrze budynku a zgodnie ze wskazaniami pokrzywdzonej – uznanymi przez sąd I instancji przecież za wiarygodne (k. 3 uzasadnienia) tuja nie mogła powodować skutku, jaki przypisywała jej obwiniona. Niezależnie od ostatecznych ustaleń w tym zakresie należy podkreślić różnicę pomiędzy zamiarem działania sprawcy w zakresie wyczerpania znamienia wykroczenia a motywacją podjęcia przez niego danego zachowania. Przy tej ocenie należy uwzględnić także długotrwałość istniejącego konfliktu, nie ograniczającego się przecież do przedmiotowej sprawy.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy ponadto przyjął, że tuja nie była cudzą własnością czyli wyłącznie pokrzywdzonej, gdyż posadzona została na gruncie będącym wspólną własnością i tym samym stanowiła część składową gruntu. Powyższa okoliczność została uznana za przeszkodę uniemożliwiającą przypisanie odpowiedzialności za uszkodzenie rzeczy a dokonane przez jednego ze współsprawców (strona 5 uzasadnienia). Odnośnie tej kwestii należy podnieść, iż nawet ustalenie współwłasności danej rzeczy (również w tym zakresie poczynione ustalenia faktyczne nie zostały potwierdzone konkretnymi dowodami, mimo rozbieżności pomiędzy wyjaśnieniami obwinionej a zeznaniami świadka) nie oznacza braku bezprawności jej uszkodzenia czy zniszczenia przez jednego ze współwłaścicieli bez zgody pozostałych (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2003 roku w sprawie III KK 165/03, publ. LEX nr 140098; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 kwietnia 1997 roku w sprawie III KKN 241/96, publ. SP 1998/5/95).

Wobec powyższego konieczne okazało się uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego jej rozpoznania. Sąd Rejonowy w Bydgoszczy winien poczynić w powyższych kwestiach konkretne ustalenia faktyczne i dokonać analizy prawnej ustalonego zachowania obwinionej również z uwzględnieniem powyższych wskazań.